

Ruxandra Cesereanu

California
(pe Someș)

ediție bibliofilă

CHARMIDES

2014

California (pe Someș)

On a dark desert highway, cool wind in my hair...

Avalanșa a pornit de la băieții și fetele care vrăjeau o chitară pe malul
Someșului,

așa au început să cadă amintirile și poezia.
Mai întâi ochii mi s-au făcut unul singur în frunte,
o cameră de filmat care se rostogolește.

Septuagenara stătea în râu și își lovea pulpele cu fusta suflecată,
pe când Hotel California ieșea ca un joint din burta chitării.
Bicicleta mea devenise un instrument muzical,
iar Someșul mirosea a vremuri hipiote.
Era vara unei exploratoare în colonii,
îmbrăcată într-un tricou cu dungi și bermude pescărești.
La marginea râului mașinile de tuns zguduiiau iarba
iar câinii lingeau mâinile stăpânilor.

*Și atunci am știut:
noi suntem cei drogadiți,
cei ce mai cred în lucrurile uriașe din piața publică,
în suprafețele tăiate de adâncituri.*

*Scoicile pariziene împrumutate odinioară de pe Rue Monsieur Le Prince
pe care mai apoi le-am aruncat în Someș, iată, au rodit,
s-au făcut scoici vertebre pentru culegătorii de pe albia râului.
Odinioară le-am furat și le-am dăruit neștiutorilor,
iar ei au crezut în mine.
În ele se găsește toată copilăria pământului care s-a amestecat cu apa.*

Doi bărbați tăvăliți în iarbă râdeau cu telefoanele lipite de pântec,
pruncii din cărucioare chițâiau, păreau niște șoriceți uscați de căldură,
orașul se înmulțise cu drojdia de la subsuori,
era o plăcintă cu vișine scăpată pe asfalt.
Râul se năpustise peste ziduri.

Și atunci am știut:

noi trăim începutul și sfârșitul în ordine inversă.

Atunci când carcasele se vor dezintegra la bordura cerului,

vom avea găvanele umplute cu resturi de ziare.

Aricii de mare mi-au înțepat tălpile într-un golf atenian,

unde adolescenții sărind de pe stânci și chiuind

scrijeliseră numele unui oraș arogant doar de ei cunoscut: Sepolya City.

Carcasele cosmice ale aricilor le-am adus acasă

iar pe una din ele am așezat-o sub râu, deși era fărâmițată.

Dar Sepolya City nu avea să se zidească niciodată în cețurile de pe Someș.

Ж

Pe mal, biserica Sfântul Mihail coborâse de pe picioroange,
copiii cu praștia îi crăpaseră vitraliile.
Cafeneaua Insomnia duhnea a urină și a poeți descompuși,
în clubul Zorki pianele se stricaseră,
la barul Rivers dimineața lichidă avea culoarea pereților de spital,
pe terasele de la obeliscul Carolina fusese trasă la sorți
apocalipsa de început de mileniu.
Însuși regele Mathias venise să se scalde în Someș.

Eu fac aici înădături.

Gândesc un zигurat.

Amintiri învălmășite de râu îmi ung retina.

Ochii mei au fost doar originea unui poem care se scrie.

La grădiniță dormeam în paturi care se dezlipseau din perete.

*Erau câteva zeci de fetițe cu funde în păr,
numai eu eram îmbrăcată băiețește, cu părul retezat,
purtam pulovăr și aveam ciucuri la căciulă.*

*După-amiaza, îngrijitoarele ne puneau să dormim,
după ce înghițeam ceai cu bromură.*

Atunci râul călătorea pe spinarea mea ca un trenuleț de jucărie.

Ж

Bucăți de oameni circulau la periferii,
corpurile se rarefiaseră printre bulinele de confetti,
pieile miroseau a haine de vată.
Dincolo de obiecte, creierul era insolubil,
o mogâldeată pe un doc părăsit.

Pachetele de țigări funcționau ca un prezervativ social.
Clădirea Universității era acoperită de graffiti,
umezeala literelor vindeca boala scrisului.
Hotel California pe Someș era străbătut de triciclete și prichindei.
Cioclii se găseau doar în casele părăsite.

Și atunci am știut:

*marsupiile noastre îi vor adăposti pe viețuitorii din noul ghetto
și astfel ne vom întregi fotografiile de familie.
Noi suntem cei ce dorm în parcări matlasate.
Nu mai există minuni xeroxate,
pe Someș, băieți și fete cântă până răgușesc,
cu dinții galbeni de la țigară și cu gust de arahidă.*

*Scoicile late culese odinioară în Long Island,
în vreme ce doi oameni străini povesteau despre aurora boreală
iar eu, cea de-a treia, nu izbuteam să mă scald în ocean.
Valurile erau cât pereții.*

*Una din scoici am aruncat-o apoi în Someș ca pe-o sămânță,
din ea a crescut Empire State Building cât un stâlp electric pe mal,
de unde toată poezia lumii se vede ca o pășune.
Astfel m-am întors la începuturi.*